

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 33 A 46/2020 – 49, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2020, č. j. CPR-42719-2/ČJ-2019-930310-V230, kterým bylo k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 29. 10. 2019, č. j. KRPB-237915-29/ČJ-2019-060026-SV (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), ve zbylé části bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce trvání třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění bylo, že se žalobce zdržoval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Změna prvostupňového rozhodnutí ze strany žalované spočívala zejména v tom, že žalobci byla zkrácena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to na deset měsíců. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 6. 10. 2020, č. j. 33 A 46/2020 – 49.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, se kterou současně spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvádí, že si na území ČR založil obchodní společnost a má ambici zde podnikat a obchodovat s kávou. Správní vyhoštění by mělo na jím zahájené podnikání fatální dopad. Stěžovateli byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce trvání dvou let, což je velmi dlouhé období s ohledem na to, že stěžovatel pochybil poprvé, nadto nezaviněně. Nepřiznání odkladného účinku a nucené vycestování stěžovatele by bylo nepřiměřeným zásahem

do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel dále upozornil na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která mají podporovat jím předestřenou argumentaci a svědčí pro to, že by měl být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán. Z těchto rozhodnutí v návrhu citoval a uzavřel, že nepřiznání odkladného účinku by zakládalo porušení jeho práva na spravedlivý proces a zásady legitimního očekávání.

[3] Žalovaná s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Namítá, že tvrzení o zásahu do práva cizince na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecný nástroj pro další legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaná je toho názoru, že přiznání odkladného účinku je v dané věci v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území ČR zdržovaly jen takové osoby, které dodržují právní předpisy a respektují český právní řád. Má-li být správní vyhoštění, ukládané při zjištění neoprávněnosti pobytu, účinným opatřením, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání, respektive po jeho projednání. Další legalizací pobytu cizince v ČR v návaznosti na využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení se pouze prodlužuje doba, po kterou zde setrvává, což mu umožňuje zintenzivnit dosavadní rodinné a soukromé vazby, a dosáhnout tak nemožnosti výkonu správního vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do těchto vazeb. Žalovaná proto navrhuje, aby kasační stížnosti stěžovatele nebyl přiznán odkladný účinek.

[4] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že jej stěžovatel přípisem ze dne 1. 11. 2020 požádal o urychlení rozhodování o návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti, neboť mu byl v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 11. 2020. Jestliže stěžovatel z území ČR vycestuje, stane se rozhodování o jeho kasační stížnosti toliko „*akademickým cvičením*“.

[5] Kasační stížnost zásadně nemá podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud dříve konstantně judikoval, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu, které má přímý následek v podobě správního vyhoštění, respektive nuceného opuštění území ČR, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života (srovnej např. usnesení ze dne 4. 4. 2019, č. j. 2 Azs 72/2019 – 19; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v nedávném usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38, konstatoval, že „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.).“ Rozšířený senát v citovaném usnesení dále uvedl, že soud rozhodující o odkladném účinku vždy poměřuje újmu, která hrozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[7] Podstatné ovšem je, že hrozící újmu a individuální okolnosti, které odůvodňují přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí předestřít a doložit právě stěžovatel, který se přiznání odkladného účinku svým návrhem domáhá. Platí též, že institut odkladného účinku má zcela

pokračování

mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

[8] Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že kromě obecného poukazu na právo na spravedlivý proces a zásadu legitimního očekávání stěžovatel konkrétně uvedl pouze to, že si v ČR založil blíže neurčenou obchodní korporaci za účelem podnikání s kávou. Nucené opuštění ČR bude podle něj mít na jeho podnikání fatální následky. Tato okolnost však podle zdejšího soudu nepředstavuje výjimečný a mimořádný důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel ostatně svoje tvrzení ani ničím nedoložil a blíže nespecifikoval, o jakou společnost se jedná, v jakém stupni rozvoje se jeho podnikání nachází, jaké dosud vynaložil prostředky pro dosažení svého podnikatelského záměru, apod. Takto obecné a ničím nepodložené tvrzení nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku, stejně jako zcela nekonkrétní odkaz na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Navíc stěžovatel nesprávně uvedl, že byl vyhoštěn na dobu **dvou let**, ačkoli mu bylo rozhodnutím žalované ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím uloženo správní vyhoštění pouze na dobu **deseti měsíců**. Pokud stěžovatel – opět zcela obecně – poukazuje na zásadu legitimního očekávání, není vůbec zřejmé, jaká „očekávání“ má na mysli, a o co jako objektivní skutečnost byla taková očekávání opřena. Není úlohou tohoto soudu, aby argumentaci za stěžovatele domýšlel. Proto nezbyvá než konstatovat, že takto obecné tvrzení není relevantní, neboť soud žádá „legitimní očekávání“ na straně stěžovatele neshledal.

[9] Nad rámec výše řečeného lze dále podotknout, že moderní komunikační prostředky, stejně jako řada právních institutů (obchodní zastoupení, prokura, odpovědný zástupce v oblasti živnostenského práva a další), umožňují řídit společnost či podnikat i na dálku ze zahraničí, tedy bez nutnosti osobní přítomnosti v místě sídla společnosti nebo v místě podnikání.

[10] Ani stěžovatelem v návrhu citovaná judikatura nesevřídčí pro závěr o nutnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V první řadě je třeba zdůraznit, že při rozhodování o odkladném účinku soud vždy zohledňuje konkrétní individuální okolnosti každého případu, nelze proto mechanicky aplikovat rozhodnutí vydaná v jiných věcech. Mimo to k dosavadní rozhodovací praxi tohoto soudu ve věcech týkajících se návrhů cizinců na přiznání odkladného účinku, se podrobně vyjádřil rozšířený senát v již výše citovaném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019 – 38. Stěžovatelem odkazovaná judikatura je staršího data a do značné míry již byla uvedeným rozhodnutím překonána. Nadto stěžovatelem odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, nebylo vydáno v podobné věci, jak stěžovatel tvrdí. V tehdejší věci totiž bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění v délce trvání **tří let**. Tato stěžovatelka též doložila, že na území ČR pobývala ve společné domácnosti s druhem, který byl státním občanem ČR, z tohoto důvodu také bylo v její věci vedeno další správní řízení o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je patrné, že popsaný případ byl značně odlišný od nyní posuzované věci, ve které stěžovatel žádné rodinné vazby netvrdil ani nedoložil.

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neprokázal, že by výkon napadeného rozsudku pro něj znamenal újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 odst. 1, větou druhou s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[12] Kasační soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu